

Levefod for alle andre Mennesker, skulde alle pengelønnede være uafhængige heraf ved Hjælp af Dyrtidstillæg; og de skulde stadig have den samme Levefod. Altsaa, medens den almindelige Økonomi gaar i Bølgegang op og ned, saa skulde her være anlagt en ret Linie for de pengelønnede. Det er ogsaa en Teori, som i og for sig kan være meget smuk, men som jeg er vis paa i Længden absolut ikke vil slaa til. Sagen er nemlig den, at selv om det lykkes ud fra det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Teorier om, at der er Rigdom nok, og at det gælder blot om at faa den fordelt, selv om det kan lykkes indenfor de pengelønnedes Kreds ved at sige, at dette bestemte Kvantum skal strække til, det skal ud til alle de pengelønnede, saa kommer der et andet Punkt, hvor det svigter, det er Kronen. Den gaar ned i Værdi; saa svigter selve Kronen, og denne Bevægelse paa Grundlag af det store Forbrug, at Kronen gaar ned i Værdi, er overordentlig farlig for hele vor Samfundsøkonomi, men først og fremmest farlig for alle dem, der skal leve af Pengeløn; thi selv om det lykkes for dem at faa Kronernes Antal sat op, saa daler Kronerne jo i samme Forhold i Værdi, og det er en overordentlig farlig Bevægelse. Der kan komme det Tidspunkt, da Kronernes Værdifald bliver for stort til, at det er muligt i tilsvarende Grad at øge deres Antal. Jeg kan ikke se rettere, end at det er dette Punkt, man nede i det tyske Samfund er paa, og det er dette, der gør Forholdene der i Bund og Grund fortvivlede. Jeg haaber ikke, at vor Kronekurs er nær ved dette Punkt, men med hvert nyt Fald i Kronekursen nærmer vi os dertil.

Derfor tror jeg, det vilde være rigtigt, hvis Pristallet i øvrigt skal bibeholdes, at dets Størrelse ikke blev fastsat udelukkende under Hensyn til Forbruget, men ogsaa under Hensyn til Kronekursen; og Kronekursens Indflydelse paa Pristallet skulde da være denne at holde igen. Thi lige saa sikkert som Pristallet kan vise os, hvad der skal til for at holde den samme Levefod, lige saa afgjort kan Kronekursen vise os, hvorledes det forholder sig med Forbruget her i Landet, om det er for stort eller for lille, og er Forbruget for stort og Kronekursen derigennem falder, maa denne Kurs ogsaa have Indflydelse paa Pristallet i Retning af at holde igen paa Lønningerne, holde igen paa Levefoden, holde igen paa Forbruget. Hvis man ikke vil vandre denne Vej, tror jeg, ingen Vegne man vil komme med Hensyn til at rette paa vor Valuta. Og jeg vil sige til alle de penge-

lønnede, at i det lange Løb bliver det først og fremmest i deres Interesse, at vi har en sund Krone, det vil sige en Krone, der har sin Værdi; thi de pengelønnede har hele deres Tilværelse bygget op paa Kronen alene, og svigter Kronen, svigter Grunden under hele deres Tilværelse. Derfor maa de først og fremmest være interesserede i, at Kronen har sin fulde Værdi, og de maa være med til at yde de Ofre, som skal ydes for at opnaa dette.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente at kunne regulere Forbruget ved at fordyre det; han vilde saaledes lægge Told paa Kaffe, Mel og Biler, og andre Konserver har peget paa, at man skulde lægge Told paa Sago og Ris, altsaa paa fremtrædende Forbrugsartikler, og derigennem gøre dem dyrere og gøre det umuligt at købe dem og saaledes sætte Forbruget ned. I og for sig er denne Tankegang ikke vanskelig at forstaa, men overfor Tjenestemændene vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det er i Sandhed at give med den ene Haand og tage med den anden. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard vilde være med til at lønne Statens Tjenestemænd ordentligt. Det vil vi alle, vi vil alle være med til at lønne dem i Forhold til Samfundets Evne, men helst paa en saadan Maade, at naar vi giver dem saa og saa mange Kroner, har Kronerne fuld Værdi. Naar han saa videre føjer til, at for at faa Forbruget formindsket vil han fordyre det gennem Skatter og Afgifter, vil jeg ønske, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard og hans Parti kommer til at træde den Vej alene, saa denne Tanke aldrig bliver virkeliggjort, for det er ikke Vejen. Hvis denne Foranstaltning skal gennemføres, saaledes at man fordyrede Forbrugsartiklerne, kunde Tjenestemændene maaske nogenlunde slaa sig til Ro dermed, at de kan falde tilbage paa Dyrtidstillæget; thi dette har jo det dejlige ved sig, at naar Dyrtiden vokser, saa stiger Pristallet, og saa kommer der et yderligere Tillæg. Men jeg vil minde om, at for alle de smaa næringsdrivende bliver Livet fordyret, men de har intet Dyrtidstillæg at falde tilbage paa, saa for dem vil der blive overordentlig sure Kaar, hvis man gaar den Vej.

Til sidst har jeg en Henvendelse til den højtærede Kirkeminister. Ærede foregaaende Talere har været inde paa Præstegaardsudstykningsen og har, saa vidt jeg har forstaaet, anket over, at der dels hos Menighedsraadene, dels hos Præstegaardskommissionerne — en enkelt Taler mente endog at finde det samme i Kirkeministeriet